

Arrest

nr. 305 880 van 30 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54 / 3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 23 maart 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 30 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Farmankhail in het district Qarghayi, gelegen in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine en u hangt het

soennitische geloof aan. U bent niet naar school gegaan maar ging vanaf uw achtste naar de madrassa en hielp uw vader op de velden met de landbouw. Uw vader had lang geleden, samen met zijn broer P(...), via erfenis zestig jerib gronden geërfd van uw grootvader. Deze werden door een grondconflict ongeveer dertig jaar geleden door de neven langs vaderskant van uw vader afgenomen. Uw vader en zijn broer gingen naar de dorpsouderen en wisten via een akkoord met hun neven veertien jerib gronden terug te verwerven.

De laatste jaren werden deze neven machtiger omdat ze connecties met de overheid en de taliban onderhielden. Ongeveer twee à tweeënehalf jaar nadat Ashraf Ghani voor de eerste keer president was geworden werden P(...) en zijn zoon G(...) in opdracht van deze neven tijdens een nacht in de zomer door de taliban doodgeschoten terwijl ze hun velden aan het irrigeren waren. Deze neven namen opnieuw de veertien jerib grond, die voordien via overeenkomst aan uw vader en uw oom behoorde, van jullie af.

Ongeveer drie à drieënhalf jaar later werd ook uw oudere broer S(...) meegenomen door de taliban. Hij had de malik ingelicht over een bom in een jerrycan die hij in de velden had gezien. De malik bracht het leger hiervan op de hoogte en zij kwamen met militaire wagens de bom uit de velden halen en lieten deze opblazen. Deze neven kwamen op de hoogte van deze bom en informeerden de taliban hierover. De taliban kwam 's nachts samen met de malik naar uw huis waar de malik de taliban meedeelde dat uw broer hem had ingelicht over de bom. Uw broer werd meegenomen door de taliban en is tot op heden nog vermist.

Een jaar na het incident met uw broer kwam uw neef A(...) K(...), de andere zoon van uw oom P(...), tevens om het leven. Tijdens zijn verlofingsnacht werd er op hem geschoten en stierf hij ter plaatse, uw vader raakte hierbij ook gewond in zijn bovenbeen.

Zelf kreeg u ook problemen met de neven van uw vader doordat zij de taliban de opdracht gegeven hadden u te rekruteren in de madrassa. Via de mullah van de madrassa werd u tijdens de les verteld dat er een lijst was met tien personen die de taliban moesten vervoegen en de jihad moesten doen. Ook uw naam stond op deze lijst. U zei dat u dit niet wilde waarop de mullah boos werd en u een aantal stokslagen gaf. U liep weg van de madrassa en vertelde diezelfde avond uw vader wat er was gebeurd. Uw vader was boos en ging de volgende dag naar de mullah om hierover te spreken. Hij kreeg ruzie met de mullah die hem zei dat hij die lijst had gekregen van de taliban en er zelf niets mee te maken had. De mullah belde naar uw neven, die op hun beurt de taliban opbelden.

Diezelfde avond ging u naar het huis van uw zus toen de taliban bij uw vader langskwam. Ze vroegen uw vader waar u was maar uw vader vertelde hen dat u niet thuis was. Ze doorzochten het huis, sloegen uw vader en probeerden hem mee te nemen. Uw moeder kon uw vader vastnemen waardoor de taliban uw vader niet kon meenemen. Ze zeiden hem dat ze over vier dagen zouden terugkomen.

De volgende dag was het de eerste dag van het Suikerfeest en ging u samen met uw zus en schoonbroer terug naar huis. Uw vader vertelde wat er die nacht was gebeurd met de taliban en zijn neven die ondertussen buiten aan het huis stonden. Diezelfde dag in de namiddag nam uw schoonbroer u mee naar het huis van uw andere schoonbroer waar u een nacht verbleef. De volgende dag ging u samen met uw schoonbroer en zus terug naar het huis van uw ouders. Er werd op de deur geklopt en de iman en malik overhandigden uw vader een brief waarin stond dat u gevraagd werd naar de taliban te komen. Uw vader verscheurde de brief en de malik en iman zeiden tegen uw vader dat het beter was dat ze u ergens anders naartoe zouden sturen. Uw vader zei tegen uw schoonbroer dat het niet meer veilig was voor u en u ging met uw schoonbroer mee en verbleef een nacht bij zijn vrienden. De volgende dag verliet u Afghanistan.

U vertrok de vijfde dag van het Suikerfeest in 2020 uit Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Tsjechië, Duitsland en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 3 januari 2021 waarna u hier op 7 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Na uw vertrek is de taliban nog bij uw huis en in het dorp langs geweest om naar u te vragen en werd uw vader nog bedreigd. Ongeveer drie maanden geleden, na de machtsovername door de taliban, werd uw vader door toedoen van zijn neven vermoord. Hij werd door hen meegenomen uit zijn huis en bij de stroom begraven. Daarna regelde uw schoonbroer ook voor uw jongere broer A(...) zijn reis uit Afghanistan. A(...) raakte echter vermist toen hij richting Nimroz onderweg was. Tot op heden heeft u niets meer over hem vernomen.

Ter staving van uw verzoek bezorgt u foto's van documenten inzake de gronden die uw vader in eigendom had in Afghanistan en foto's van het lichaam van uw vader. Op 9 april 2022 bezorgde u nog aanvullende stukken zoals een foto van de taskara van uw schoonbroer, opnieuw de foto's van het lichaam van uw vader en een document inzake erfopvolging van uw familie. Op 27 mei 2022 tenslotte bezorgt u nog foto's van uw eigen taskara, de taskara van uw vader en een brief van de malik over de problemen rond de gronden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op dat uw algemene geloofwaardigheid reeds wordt aangetast door uw bewering dat u minderjarig was bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming. Het CGVS stelt immers vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. U verklaarde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij inschrijving geboren te zijn op 31 januari 2005 (Zie registratie verzoek om internationale bescherming). Op

basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen werd uw leeftijd echter vastgesteld op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Rekening houdende met de standaarddeviatie wil dit zeggen dat u minstens 18 jaar oud was op het moment waarop het leeftijdsonderzoek werd uitgevoerd op 29 januari 2021 en u bijgevolg ook op het moment van uw aankomst in België, op 3 januari 2021, niet langer minderjarig was. Desondanks blijft u ook tijdens het persoonlijk onderhoud van 23 maart 2022, meer dan een jaar later, volhouden 17 jaar en twee of drie maanden te zijn en minderjarig te zijn en baseert u zich op uw taskara (CGVS, p. 4-5). Uw taskara bevat echter geen exacte geboortedatum, maar een geschatte leeftijd op het zicht. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de taskara zeer fraudegevoelig is en dat het voor Afghanen relatief eenvoudig is om informatie over hun geboortedatum te manipuleren. Dat uw geboortjaar op basis van de test dermate drastisch aangepast werd van 31 januari 2005 naar 1 januari 1995, wat nota bene een verschil van tien jaar uitmaakt, pleit dan ook niet bepaald in uw voordeel en is toch wel een bijzondere negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt uit de gegevens in uw administratief dossier dat u eerder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Bulgarije onder een andere geboortedatum van 20 juli 2000 (Brief gericht aan Dublin Unit dd. 11/02/2021 van de Bulgaarse asielinstanties in het administratief dossier). Niet alleen verklaart u uitdrukkelijk tijdens het persoonlijk onderhoud nooit eerder asiel te hebben aangevraagd in een ander land, ook wordt er daar melding gemaakt van een andere geboortedatum (CGVS, p.21). Wanneer u met deze andere datum geconfronteerd wordt, stelt u dat u toen ook uw juiste leeftijd zou opgegeven hebben en beweerd zou hebben minderjarig te zijn, maar dat er ook daar een leeftijdstest werd uitgevoerd waaruit bleek dat u reeds meerderjarig was (CGVS, p. 21). Het feit dat u zelf stelt dat daar reeds uit het leeftijdsonderzoek uw meerderjarige leeftijd naar voren was gekomen, pleit opnieuw hoegenaamd niet in uw voordeel en ondermijnt verder uw geloofwaardigheid.

Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Bijgevolg oordeelt het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u niet langer minderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.

Voorts prijkt op uw taskara dat u "student" was terwijl u zowel in uw verklaringen bij DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk verklaart niet naar school te zijn geweest. Wanneer u gevraagd wordt waarom u dan niet naar school bent gegaan, haalt u aan dat er financiële problemen waren en de vijanden de school in handen hadden (Verklaring DVZ en CGVS, p. 9). De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. U bent er immers niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de neven van uw vader en de taliban. Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn weinig overtuigend.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden familieconflict. U bezorgt een document aangaande de dood en erfopvolging van S A, zoon van A Q (Documenten - stuk 4). Uit de vertaling van dit document blijkt dat S A stierf in het jaar 1347 (omgezet volgens de Westerse kalender het jaar 1968 of 1969). Hij liet drie zonen na, namelijk Be., AH en AG, zijnde uw grootvader (CGVS, p. 10). Uw grootvader AG stierf op zijn beurt in het jaar 1352 (omgezet volgens de Westerse kalender 1973 of 1974) en liet één zoon van dertig jaar na. De naam van deze zoon wordt echter niet vermeld in het document. Uit zowel uw taskara als deze van uw vader kan opgemaakt worden dat AG de vader van uw vader was. Uit dit document inzake erfopvolging blijkt echter wel dat uw vader enig kind was en geen broers of zussen had. Nochtans spreekt u in uw relaas over een broer van uw vader genaamd P(...) die samen met uw vader de gronden van uw grootvader erfde. Deze oom zou samen met zijn zoon vermoord zijn door de taliban. Daarenboven stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw grootvader twee broers had, waarvan één broer dertien kinderen zou nagelaten hebben en stelt u dat deze neef OH noemde (CGVS, p. 9-10). In het document inzake de erfopvolging valt nochtans te lezen dat zijn broer AH geen zonen had en dat zijn broer B(...) slechts één zoon had die SJ noemt en vijftig jaar oud was. Het door u neergelegde stuk inzake de erfopvolging spreekt met andere woorden uw eigen verklaringen tegen wat betreft uw oom en bevestigt zeker niet uw bewering van het bestaan van dertien neven van uw grootvader. U haalt met dit stuk de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden familieconflict onderuit.

Waar u bovendien bij DVZ spreekt over een familieprobleem tussen uw vader en een verre neef van hem (Vragenlijst CGVS), verklaart u vreemd genoeg tijdens het onderhoud ineens dat het om wel dertien neven ging met wie uw vader een conflict had (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met dit grote verschil in aantal neven, voert u aan dat u bij DVZ enkel een kort overzicht van uw problemen mocht geven en daardoor niet op een volledige en correcte manier uw problemen heeft kunnen geven. Nochtans had u bij DVZ gemakkelijk kunnen

vermelden dat er sprake was van een familieprobleem met dertien neven daar waar u slechts één verre neef vermeldde. U laat zich bij DVZ zo goed als niets ontvallen over dit familieprobleem, maar stelt enkel dat er reeds mensen werden vermoord en dat deze familie ook banden met de taliban heeft (Vragenlijst CGVS). U rept met geen woord over het feit dat er sprake zou geweest zijn van een grondconflict. Dat u zo weinig info geeft bij DVZ over dit zogenaamde grondconflict en enkel beweert dat de taliban uw broer zou hebben meegenomen en u zou hebben bedreigd in de madrassa, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud al uw problemen ineens linkt aan precies deze neven van uw vader is niet acceptabel.

Waarom plots zoveel jaren later uw oom en neefje vermoord zouden zijn terwijl het familieconflict reeds dertig jaar bezig zou geweest zijn, is ook niet duidelijk. Tussen de moord op uw oom en zijn zoon zouden jullie immers geen contacten met elkaar gehad hebben en zouden er geen problemen geweest zijn. Alles zou dertig jaar geleden door middel van afspraken met de dorpsouderen immers op papier gezet zijn (CGVS, p. 13). Jullie gingen naar jullie velden en mochten niet naar hun velden gaan en omgekeerd (CGVS, p. 14). Uw argumentatie dat ze de laatste jaren, tijdens het regime van AG, ineens machtiger zouden zijn geworden door hun connecties met de overheid zoals HQ en HZ en de taliban, kan het CGVS niet overtuigen. U beweert dat een zus van de neven gehuwd zou zijn met HZ zelf of zijn zoon, u weet niet wie juist. Wie HZ precies is of wat zijn functie voor de overheid was, weet u ook niet. U denkt dat hij gouverneur was van Jalalabad maar weet dit niet met zekerheid (CGVS, p. 12-13). Deze vage verklaringen die u niet staft, kunnen niet overtuigen. (...) werd overigens in 1992 al gouverneur van Nangarhar en schipte het in 2002 even tot vice-president. Zijn zoon HZ was een generaal en zetelde in het parlement. Deze prominente familie is al decennialang aan de macht en met andere woorden niet plots aan de macht gekomen de laatste jaren. Een kopie van de informatie waarop het CGVS zich baseert, bevindt zich in het administratief dossier.

Naast dit grondconflict zou uw oudere broer S(...) ongeveer drie à drieënhalve jaar na de moord op uw oom en neefje zijn meegenomen door de taliban. Hij zou de malik hebben ingelicht over een bom in een jerrycan die hij in de velden had gezien. De malik zou op zijn beurt het leger hiervan op de hoogte hebben gebracht, die dan met militaire wagens de bom uit de velden zouden gehaald hebben en opgeblazen hebben. De taliban zou samen met de malik naar uw huis zijn gekomen om uw broer mee te nemen omdat hij geklikt zou hebben (CGVS, p. 14-15). Het is echter vreemd dat de taliban uw broer zou meenemen omwille van het delen van informatie aan de malik terwijl het net de malik zelf was die de overheid op de hoogte bracht over deze bom en zorgde voor de ontmijsing van deze bom door het leger. Dat de taliban dan enkel uw broer zouden meenemen en de malik ongestraft zouden laten rondlopen, is allesbehalve geloofwaardig.

Verder kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande uw gedwongen rekrutering in de madrassa door de taliban. De neven van uw vader zouden de taliban opgeroepen hebben u te rekruteren in de madrassa. Ze zouden een lijst aan de mullah van de madrassa gegeven hebben waarop tien namen, waaronder die van u, stonden. Tijdens de les zou de mullah u en drie andere jongens van uw dorp apart genomen hebben en over deze lijst en de jihad tegen jullie gesproken hebben. Deze lijst zou in werkelijkheid een lijst van de neven van uw vader geweest zijn om u in de problemen te brengen. De andere jongens op de lijst zouden ze niet nodig gehad hebben, ze zouden alleen u nodig gehad hebben (CGVS, p. 23-24). Dat de taliban zoveel moeite zouden doen en een lijst met tien namen zouden opstellen en andere jongens apart zouden laten roepen om in feite enkel u te rekruteren in de madrassa is allesbehalve geloofwaardig. Temeer de taliban voordien nooit eerder jongens zouden geronseld hebben in de madrassa of nooit eerder jongens zouden hebben meegenomen (CGVS, p. 24). Ze zouden zelfs nooit eerder in de madrassa langsgekomen zijn (CGVS, p. 20). Voorts zouden de taliban dit allemaal ondernomen hebben omwille van een familieconflict van uw neven, die zoals u meermaals verklaarde banden zouden gehad hebben met de groepering. Dat de taliban u gedwongen zouden rekruteren terwijl ze zelf niets met dit grondconflict te maken hadden, kan het CGVS niet overtuigen. De door u beweerde rekrutering door de taliban strookt bovendien niet met de informatie die het CGVS heeft over rekrutering door de taliban. Immers, uit de beschikbare informatie in het rapport EASO, COI Report: Afghanistan: Recruitment by armed groups van september 2016 (beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf) blijkt dat een gedwongen rekrutering door de taliban zoals die door u beschreven werd, weinig gebruikelijk is in Afghanistan. De taliban maken namelijk zelden gebruik van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Uit deze informatie blijkt verder dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie, omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities enz. en dat dwang eerder een uitzondering vormt. De taliban hebben immers geen moeite om vrijwilligers aan te trekken en gaan zelden of nooit over tot het gebruik van dwang. Gedwongen rekrutering kan gebeuren in gebieden en op tijden waarin de taliban meer manschappen nodig heeft, maar dit gebeurt uitzonderlijk.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Bijgevolg kan in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen. Uw taskara is slechts een indicatie van uw identiteit. Hetzelfde geldt voor de taskara's van uw vader en schoonbroer.

De stukken inzake de erfopvolging werden supra reeds aangehaald. Andere stukken in verband met dit grondconflict zijn dermate onleesbaar en onvolledig dat deze niet vertaald konden worden (Documenten – stuk 1, A t.e.m. D en F). De documenten inzake de betaling van grondbelasting hebben betrekking op een

zekere GQ, inwoner van het dorp Kach Amin Abad (Documenten - stuk 1, E en G). Wie deze persoon is en wat zijn link met u is, is niet duidelijk. De naam GQ kan niet in verband gebracht worden met uw verklaringen of vluchtrelaas. U presenteert ook foto's van een lichaam waarvan u beweert dat het uw vader is, maar op basis van deze foto's alleen is het niet mogelijk om een familieband met u vast te stellen, noch de wijze waarop deze persoon overleden is, noch wie de daders zouden zijn of waarom dit voor u een vrees voor vervolging zou doen ontstaan.

Ook aan de kopie van de brief van de malik ter bevestiging van het conflict kan weinig bewijswaarde worden toegekend (Document – stuk 7). Deze handgeschreven brief biedt geen enkele garantie over de opsteller ervan, ook al staan er wat stempels op om het een officieel cachet te geven. Uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich

voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere

appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt

een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 12 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;

2. EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;
3. EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
4. EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
5. EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Op 18 maart 2024 legt verzoeker via aanvullende nota het volgende neer. Verzoeker verwijst naar:

- Human Rights Watch, "Afghanistan: Economic Crisis Underlies Mass Hunger", 4 augustus 2022;
- De Tijd, "Het Westen heeft Afghanistan en zijn bewoners in de steek gelaten", 6 september 2023;
- De Morgen, "Afghaanse meisjes mogen toch niet naar school: De directeur moest zelf ook huilen", 24 maart 2022;
- NOS, "Al twee jaar niet naar school: meisjes en vrouwen in Afghanistan verliezen hoop", 20 september 2023;
- UNICEF, "de impact van het onderwijsverbod voor meisjes in Afghanistan", 16 augustus 2022;
- HRW, "Afghanistan, events of 2023";
- UN, "Drastic erosion of women's rights in Afghanistan continues", 6 februari 2024;
- UN, « Afghanistan : UN appalled at revival of public floggings, executions », 28 februari 2024;
- Afghanistan : « Taliban's return to 'international norms' is non-negotiable says » UN mission chief, UN News;
- US Special Inspector General for Afghanistan Reconstruction, Januari 30 2024, Quarterly Report to Congress, 30 januari 2024;
- UN, "Situation of human rights in Afghanistan" – Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights, 6 september 2022;
- UN News, "Adopting Resolution 2721 (2023), Security Council Requests Secretary-General Appoint Special Envoy for Afghanistan", 29 december 2023;
- European Commission, 16 augustus 2023, DG ECHO;
- UK Home Office, « Country Policy and Information Note Afghanistan : Security situation », April 2022 ;
- Aled, 10 conflict to worry about in 2022;
- Aled Conflic Index, Januari 2024.

Verzoeker voegt ten slotte nog loonfiches en foto's van hemzelf in België toe.

Ter zitting d.d. 20 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Verzoeker verwijst naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- een verslag met name CEDOCA "COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023 zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, "Afghanistan COI Focus" van december 2023 en UNAMA "Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan" van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama "Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure" van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News "UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year" van 16 maart 2024 en UNAMA "Report on Afghanistan" van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR "UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety" van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de

motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota van 20 maart 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA *“Afghanistan COI Focus”* van december 2023; UNAMA *“Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan”* van juni 2023; CEDOCA *“COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, *“Afghanistan COI Focus”* van december 2023 en UNAMA *“Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan”* van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de CGVS bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Onderzoek van het beroep

6.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift informatie van OSAR, "Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»", 26 maart 2021.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

6.2 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder onterecht heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- verzoeker verklaarde minderjarig te zijn terwijl uit het medisch leeftijdsonderzoek blijkt dat hij 26,7 jaar oud is, wat een verschil van 10 jaar uitmaakt en wat een negatieve indicatie is voor zijn algehele geloofwaardigheid;
- verzoeker diende reeds eerder een verzoek om internationale bescherming in, in Bulgarije en gaf daar een andere leeftijd op. Evenwel bleek ook in Bulgarije uit een leeftijdsonderzoek aldaar dat hij meerderjarig is;
- op verzoekers taskara prijkt dat hij student is terwijl verzoeker verklaarde niet naar school te zijn geweest;
- verzoeker dient een stuk in betreffende de erfopvolging van het overlijden van zijn grootvader. Dit stuk is tegenstrijdig met verzoekers verklaringen over zijn oom en de dertien neven van zijn grootvader waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan het familieconflict;
- verzoeker spreekt tijdens het eerste interview voor DVZ over een familieprobleem met een verre neef terwijl hij tijdens het tweede interview voor de CGVS spreekt over dertien neven;
- verzoeker rept met geen woord over het grondconflict bij DVZ terwijl hij alle problemen linkt aan de neven van zijn vader bij de CGVS;
- verzoekers verklaringen over waarom zijn oom en neef worden vermoord, zoveel jaren later en terwijl het familieconflict reeds 30 jaar bezig is, overtuigen niet;
- dat de taliban enkel zijn oudste broer meenamen en de malik ongestraft laten rondlopen is niet geloofwaardig;
- dat de taliban verzoeker gedwongen zouden rekruteren terwijl ze zelf niets te maken hadden met het grondconflict, overtuigt niet. Bovendien strookt de beweerde rekrutering niet met de informatie waarover de CGVS beschikt.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker verduidelijkt dat wat zijn leeftijd betreft hij zich heeft gebaseerd op zijn taskara en te goeder trouw was. Bovendien vormen de medische onderzoeken in dat verband geen sluitend bewijs om de leeftijd in te schatten.

In casu stelt de Raad vast dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent zijn leeftijd. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling in twijfel trekt, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet werd betwist. Verzoeker had de mogelijkheid deze beslissing aan te vechten bij de Raad van State. De Raad merkt op dat verzoeker thans in onderhavige procedure geen bewijs voorlegt dat dergelijk beroep is ingediend. Voor de Raad staat de beslissing van de Dienst Voogdij die is genomen ten aanzien van verzoeker dan ook vast. Verzoekers betoog dat de beroepsprocedure voor de Raad van State een geringe slaagkans heeft, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat het uitgesloten is dat verzoeker minderjarig zou zijn. De medisch geschatte leeftijd verschilt *nota bene* tien jaar met de leeftijd vermeld op zijn taskara. Bovendien heeft ook Bulgarije vastgesteld op basis van een medisch leeftijdsonderzoek dat verzoeker meerderjarig is. Het feit dat verzoeker nog steeds vasthoudt aan zijn ongeloofwaardig geachte geboortedatum, toont dan ook aan dat verzoeker wel degelijk bewust tracht de Belgische asielinstanties te misleiden. Het betoog dat verzoekers betwiste leeftijd onvoldoende is om een weigeringsbeslissing op te steunen, staat haaks op de vaststelling dat verzoeker valse verklaringen heeft afgelegd over zijn werkelijke leeftijd. Dit relevant element voor een correcte inschatting van zijn nood aan internationale bescherming, is nefast voor verzoekers algehele geloofwaardigheid en doet afbreuk aan de bewijswaarde van de door hem voorgelegde taskara.

Verzoeker stelt vervolgens dat voor jongeren die de leeftijd hebben om naar school te gaan, in zijn regio gewoonlijk als 'student' op de taskara worden vermeld. Overigens lijkt de CGVS niet te twijfelen aan zijn voorgehouden profiel van landbouwer.

De Raad merkt op dat waar verzoeker stelt dat de vermelding 'student' voorkomt op de taskara voor *"jongeren die de leeftijd hebben om naar school te gaan"*, hij zich beperkt tot een loutere bewering en geenszins staat met een begin van bewijs. De Raad kan de CGVS dan ook volgen in de motivering: *"De vaststelling dat u een document neerlegt waarvan de inhoud niet strookt met uw verklaringen, doet niet alleen afbreuk aan de bewijswaarde van dit document, maar ook aan uw voorgehouden profiel en algehele geloofwaardigheid op zich."*

Verzoeker duidt opnieuw het familieconflict. Hij herhaalt met name dat zijn grootvader AG, 2 broers had: B(...) en AH. B(...) had één zoon SJ of P(...) genoemd. Wanneer B(...) gestorven is, is zijn vrouw hertrouwd met de grootvader van verzoeker. Zij krijgen samen één zoon, met name A(...), de vader van verzoeker. De dertien neven waren de kinderen van de neef OH van zijn grootvader en niet de kinderen van één van de broers van zijn grootvader. Verzoeker meent aldus dat de inhoud van het document aangaande de erfopvolging geenszins tegenstrijdig is met zijn verklaringen.

Verzoeker bekritiseert aldus het motief aangaande de erfopvolging in de beslissing:

"Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan het door u voorgehouden familieconflict. U bezorgt een document aangaande de dood en erfopvolging van SA, zoon van AQ (Documenten - stuk 4). Uit de vertaling van dit document blijkt dat SA stierf in het jaar 1347 (omgezet volgens de Westerse kalender het jaar 1968 of 1969). Hij liet drie zonen na, namelijk B(...), AH en AG, zijnde uw grootvader (CGVS, p. 10). Uw grootvader AG stierf op zijn beurt in het jaar 1352 (omgezet volgens de Westerse kalender 1973 of 1974) en liet één zoon van dertig jaar na. De naam van deze zoon wordt echter niet vermeld in het document. Uit zowel uw taskara als deze van uw vader kan opgemaakt worden dat AG de vader van uw vader was. Uit dit document inzake erfopvolging blijkt echter wel dat uw vader enig kind was en geen broers of zussen had. Nochtans spreekt u in uw relaas over een broer van uw vader genaamd P(...) die samen met uw vader de gronden van uw grootvader erfde. Deze oom zou samen met zijn zoon vermoord zijn door de taliban. Daarenboven stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw grootvader twee broers had, waarvan één broer dertien kinderen zou nagelaten hebben en stelt u dat deze neef Osman Haji noemde (CGVS, p. 9-10). In het document inzake de erfopvolging valt nochtans te lezen dat zijn broer AH geen zonen had en dat zijn broer B(...) slechts één zoon had die SJ noemt en vijftig jaar oud was. Het door u neergelegde stuk inzake de erfopvolging spreekt met andere woorden uw eigen verklaringen tegen wat betreft uw oom en bevestigt zeker niet uw bewering van het bestaan van dertien neven van uw grootvader. U haalt met dit stuk de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden familieconflict onderuit."

Waar verzoeker bevestigt dat zijn grootvader één zoon had A(...) (vader van verzoeker), één broer B(...) die één kind had, met name SJ of P(...) en één broer AH die geen kinderen had. Verzoeker verduidelijkt vervolgens geenszins op welke wijze OH de neef kon zijn van zijn grootvader. De naam OH komt overigens niet voor in het document. Verzoeker klaart dus geenszins uit wie de neef van zijn grootvader was en op welke wijze deze neef of diens 13 zonen aanspraak konden maken op de erfenis van zijn grootvader. Verzoekers verklaring dat hij tijdens het eerste interview slechts sprak over één neef in plaats van 13 neven omdat hem niet de tijd werd gegeven uit te wijden over een lang en complex familieconflict, is niet relevant nu er geen geloof kan worden gehecht aan het familieconflict op zich. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker bovendien niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielprocedure. De vastgestelde tegenstrijdigheden betreffen ook de kernelementen van verzoekers asielrelaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker deze elementen correct weergeeft. Ook verzoekers verklaring waarom de problemen met de neven recentelijk fel zijn verergerd, met name door het huwelijk met de familie van HQ, doet evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan het familieconflict.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het motief: *"Naast dit grondconflict zou uw oudere broer S(...) ongeveer drie à drieënhalve jaar na de moord op uw oom en neefje zijn meegenomen door de taliban. Hij zou de malik hebben ingelicht over een bom in een jerrycan die hij in de velden had gezien. De malik zou op zijn beurt het leger hiervan op de hoogte hebben gebracht, die dan met militaire wagens de bom uit de velden zouden gehaald hebben en opgeblazen hebben. De taliban zou samen met de malik naar uw huis zijn gekomen om uw broer mee te nemen omdat hij geklikt zou hebben (CGVS, p. 14-15). Het is echter vreemd dat de taliban uw broer zou meenemen omwille van het delen van informatie aan de malik terwijl het net de malik zelf was die de overheid op de hoogte bracht over deze bom en zorgde voor de ontmijning van deze bom door het leger. Dat de taliban dan enkel uw broer zouden meenemen en de malik ongestraft zouden laten rondlopen, is allesbehalve geloofwaardig."*

Verzoeker stelt dat zijn broer niet zozeer bestraft werd omdat hij de taliban had verklikt bij de malik maar wel zodat zijn broer geen bedreiging meer zou vormen voor de neven in het kader van het grondconflict. Verzoeker laat evenwel na te verklaren waarom zijn broer als een bedreiging werd beschouwd door de

neven, die zoals verzoeker zelf stelt banden hadden met de taliban, zowel als met de overheid waardoor verzoekers familie geen beroep kon doen op de bescherming van de overheid. Verzoekers uitleg doet aldus geen afbreuk aan de beoordeling van ongeloofwaardigheid van het relaas. Om dezelfde reden kan er ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat het niet de bedoeling was van de taliban om verzoeker te rekruteren maar een list was om hem “aan de kant te schuiven” zodat hij geen bedreiging meer zou vormen in het familieconflict. Aangenomen dat er een familieconflict zou bestaan maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij een bedreiging vormde voor zijn neven.

Het feit dat aan het kernrelaas, met name het familieconflict, de erfopvolging en de rekrutering van verzoeker geen geloof kan worden gehecht volstaat om te concluderen dat verzoeker niet kan aantonen in zijn land van herkomst werkelijk te worden bedreigd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Verzoeker gaat in het verzoekschrift vervolgens uitgebreid in op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Verzoeker beklemtoont in het verzoekschrift zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, Engels en Frans spreekt, dat hij veel vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet. Bij terugkeer zal hij als een “*afvallige*” worden beschouwd. Verzoeker verwijst in dit verband naar verschillende rapporten dat terugkeerders vaak het slachtoffer zijn van discriminatie, uitstoting en geweld vanwege hun familie, burens, de samenleving maar ook de taliban die vandaag aan de macht zijn.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker slechts 3 jaar in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker in een zulke mate zou zijn geïntegreerd in België dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Waar verzoeker opmerkt dat hij Engels en Frans spreekt merkt de Raad op dat verzoeker ook nog steeds Pashtoe spreekt, zo blijkt uit diens persoonlijk onderhoud en ter terechtzitting. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Het hebben van een sociaal netwerk doet evenmin vermoeden dat verzoeker niet langer zou kunnen aarden in Afghanistan. Hetzelfde kan worden gezegd voor de vaststelling dat verzoeker werkt in België. Voor het overige worden geen concrete elementen aangevoerd door verzoeker waaruit enige verwestering kan blijken. Verzoeker toont geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker merkt in zijn aanvullende nota's van 18 maart en 20 maart 2024 op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden gezien als verwesterd.

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Ook waar verzoeker met de aanvullende nota van 18 maart 2024 aantoont dat hij tewerkgesteld is en kennis heeft van de Nederlandse taal, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht

die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de Taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en zijn tewerkstelling om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker 25 jaar oud was op het moment van zijn vlucht uit Afghanistan en momenteel ongeveer 29 jaar oud is. Verzoeker is toegekomen in België op 3 januari 2021 en verblijft iets langer dan 3 jaar in België. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels 3 jaar in België verblijft en enige tijd niet in Afghanistan heeft gewoond, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota van 18 maart 2024 en 20 maart 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De CGVS heeft in de aanvullende nota van 12 maart 2024 de aandacht gevestigd op de laatste rapporten die sinds de bestreden beslissing zijn gepubliceerd. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn aanvullende nota's van 18 maart 2024 en 20 maart 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die drie jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker. Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire sociaal-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire sociaal-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Verzoeker kan niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest *“Sufi en Elmi”* zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde

van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama “*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*” van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News “*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*” van 16 maart 2024 en UNAMA “*Report on Afghanistan*” van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, alsook de rapporten in de aanvullende nota van 18 maart 2024, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de Taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen in de aanvullende nota van 18 maart 2024 en 20 maart 2024, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Laghman alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker

echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend vierentwintig door:
N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN